صالة العرض للفنـــون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

עמית ברלוביץ | שבעת העמקים

ים המלח, 2018, 18 דקות, 16 מ"מ

עריכה: גודפרואה פוריי | צילום: זיו ברקוביץ, דניאל מילר, איתי גרוס | כוריאוגרפיה: עדי בוטרוס | מוזיקה מקורית (קמנצ'ה – כלי קשת פרסי): נועם דיין | עיצוב סאונד: מיכאל גורביץ' | עיצוב תלבושות: טלי קושניר, אודליה ארנולד

עמית ברלוביץ היא צלמת ויוצרת סרטי אמנות. בעבודותיה האחרונות היא יוצרת עיבודים חזותיים לטקסטים ספרותיים מכוננים בתרבות המערבית והמזרחית, ומשקפת דרכם את עולמו הרגשי של האדם באשר הוא אדם.

את סרטה החדש בן שבעת הפרקים – שבעת העמקים – בחרה ברלוביץ לצלם באזור ים המלח. הנוכחות המיוחדת של ים המלח/ים המוות מתעתעת ועלולה לעורר בנו תחושה שהוא נצחי, ועם זאת הוא פגיע ובר-חלוף כמו האדם. בנוף הזה, הקדום והמופלא, נערות ונערים מבצעים שורה של פראזות – מחוות גופניות בתנועה מצומצמת וסמלית – שמרמזות על מסע (או על חקירה אישית-נפשית ותודעתית) שהאדם יוצא אליו בחיפוש אחר דרכים להתמודד עם עצם הווייתו ועם קיומו בעולם.

הסרט נוצר בהשראת הפואמה ועידת הציפורים, שחיבר במאה ה-12 המשורר והמיסטיקן הסופי פאריד א-דין אטאר. אטאר מתאר את המסע הפנימי של האדם בדמות סיפורם של מנהיגי הציפורים היוצאים לחפש אחר משמעות. המיסטיקה, האמת ויכולת ההמצאה הנתפסות כמהות הסופיזם מתקיימות אצל אטאר בדמותם של שבעה עמקים, המסמלים את החיפוש, האהבה, ההבנה, הניתוק, האחדות, הפליאה, הוויתור והמוות.

"שואלת אחת הציפורים על אורך המסע

שומר הדרך, ראשינו מסוחררים
מכובדו של המסע הזה.
הדרך שלפנינו נראית מפרכת.
כמה רחוק הוא היעד, חבר?

הדוכיפת מספר על שבעת העמקים

ציפור יקרה ונחפזת, איש אינו יודע
כמה רחוקה הדרך עד שערי החצר הגדולה
איש מעולם לא יצא למסע הזה וחזר
כי כל עובר אורח שמגיע
אובד ונעלם.

יש שבעה עמקים שעלינו לעבור
כדי להגיע אל דלתו של האהוב.
הראשון הוא עמק החיפוש,
ואחריו עמק האהבה.

השלישי הוא עמק הידע,
הרביעי, עמק הניתוק,
ואחריו עמק האחדות.

השישי הוא עמק הפלא,
כשאתה מגיע לשביעי,
עמק העוני והכיליון,
לא תוכל להמשיך משם הלאה. כוח הרצון יאבד, תיכנע ותיסחף פנימה.
אם תגיע כטיפה, תצטרף ותהפוך לאוקיאנוס." (1)

כמו בפואמה, גם בסרט הצופה עובר דרך שבעה עמקים. ברלוביץ יצרה עם השחקנים משחק עדין שבו התודעה מכתיבה מהלכים דרמתיים; אלה, מצד אחד, שונים מן המקור, אך מהצד השני יוצרים סינרגיה מלאה בין הטקסט הקדום לפעולות המונוטוניות של השחקנים, עד להשגת הזיכוך של האני הקולקטיבי לישות אחת מוארת. מול עינינו הולך ונרקם בעדינות אין קץ המסע מתחילתו ועד סופו, הסגידה לטבע כטבע, השחרור מכבלי הבורות, הוויתור, האמת הנצחית (האינסוף).

עדי אנגלמן

Attar, The Conference of the Birds. Translated by Sholeh Wolpé . New York: W. W. Norton & Company, 2017. The Seven Valleys, p. 252.

صالة العرض للفنــون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

عميت برلوڤيتش | الوديان السبعة

البحر الميت؛ 2018؛ 18 دقيقة؛ التصوير بكاميرا 16 ملم

تحرير: جودفراده فوريه | تصوير: زيف بركوڤيتش, دانيال ميلر, إيتي غروس | تصميم الرقص: عدي بطرس | موسيقى أصلية (كمنجة فارسية): نوعام ديان | الصوت: ميخائيل غروڤيتش | الأزياء: طالي كوشنير, أودليا أرنولد

عميت برلوڤيتش مصورة وصانعة أفلام فنّيّة. وهي تقدم في أعمالها الأخيرة معالجات بصرية لنصوص أدبية تكوينيّة من الثقافات الغربيّة والشرقيّة, وتعكس بواسطتها العالم العاطفيّ للإنسان بصفته هذه.

اختارت برلوڤيتش تصوير فيلمها الجديد بفصوله السبعة – الوديان السبعة – في منطقة البحر الميت. الحضور الخاص للبحر الميت مُخادع, وقد يثير الشعور بأنه خالد, لكن رغم ذلك فهو عرضة للأذية وزائل كما الإنسان. في ذلك المشهد, القديم والرائع, يقوم الفتيان والفتيات بتأدية سلسلة من المشاهد – إيماءات جسدية بحركة تقليليّة ورمزيّة – ترمز إلى الرحلة (أو البحث الذاتي النفسي والإدراكي) التي يخرج إليها الإنسان للبحث عن طرق لمواجهة كينونته ومجرد وجوده في العالم.

الفيلم هو من وحي الرائعة الأدبية منطق الطير للشاعر والفيلسوف الصوفيّ من القرن الثاني عشر, فريد الدين العطار. يصف العطار في رائعته هذه رحلة داخلية للإنسان على شكل قصص على لسان قادة الطيور التي تخرج في رحلة بحث عن المغزى. الروحانية الباطنية, الحقيقة وقدرة الابداع تعتبر من جوهر التصوف, والتي يعرضها لنا العطاربصورة سبعة وديان: وادي الطلب, وادي العشق, وادي المعرفة, وادي الاستغناء, وادي التوحيد, وادي الحيرة, وادي الفقر والفناء.

طائر يسأل عن طويل الطريق:
يا عالمًا بالطريق,
وإن العين لتسود في هذا الوادي,
والطريق يبدو كأنه مليء بالأهوال,
فما هو طول هذا الطريق, أيها الرفيق؟

الهدهد يتحدث عن الوديان السبعة:
إن لنا في الطريق سبعة أودية,
فإذا عبرت الأودية السبعة كانت الأعتاب العلية,
ولم يعد بعد من سلوك الطريق أحد في الدنيا,
لذا فلا أحد يعرف طول هذا الطريق,
فإن كانوا يفنون فيه كلية, فكيف يخبرونك الحقيقة؟

أول الأودية هو وادي الطلب,
ثم يأتي مباشرة وادي العشق,
ثم الوادي الثالث وهو وادي المعرفة,
وبعده الوادي الرابع وهو وادي الاستغناء عن الصفة,

وبعده الوادي الخامس وهو وادي التوحيد الطاهر,
ثم الوادي السادس وهو وادي الحيرة الصعب,
أما الوادي السابع فهو وادي الفقر والفناء,

وبعد ذلك لن يكون لكل سلوك بالطريق,
فإن تدرك نهايته, يتلاشى سيرك,
وأن تكن لك قرطة ماء,
فإنها تصبح بحرًا خضمًا.

كما في القصيدة كذلك في الفيلم حيث يمر المشاهد عبر سبعة وديان. أنتجت برلوفيتش مع الممثلين تمثيلية دقيقة حيث يفرض فيها الوعي العمليات الاحتدامية, فمن ناحية هي تختلف عن الأصل, ولكن من الناحية الثانية فهي تشكل تأززًا كاملًا بين النص القديم والأعمال الرتيبة للممثلين, حتى الحصول على تنقية الذات الجماعية داخل كيان واحد مستنير. أمام أعيننا يتم بلطف نسج لا نهاية للرحلة من بدايتها إلى نهايتها, السجود للطبيعة بصفتها طبيعة, التحرر من قيود الجهل, التخلي, الحقيقة الأبدية (اللانهاية).

عدي أنجلمان

صالة العرض للفنـــون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

Amit Berlowitz | The Seven Valleys

The Dead Sea, 2018, 18 minutes, 16 mm

Editing: Godefroy Fouray | Cinematography: Ziv Berkovich, Daniel Miller, Itay Gross | Choreography: Adi Boutros |Original Music (Kamanche): Noam Dayan | Sound Design: Michael Goorevich |Costume Design: Tali Kushnir, Odelia Arnold

Amit Berlowitz is a photographer and an art film maker. In her recent works she creates visual adaptations for Western and Eastern canonical texts, thus reflecting the emotional world common to all human beings.

Berlowitz decided to film her new, seven-chapter-long film – The Seven Valleys – in the Dead Sea area. The unique presence of the Dead Sea may deceive us into thinking it is eternal, yet it is fragile and transient, like humans. In this ancient and awe-inspiring landscape, boys and girls perform a series of phrases – bodily gestures in limited and symbolic movement – which allude to the journey (or a personal-spiritual investigation) we embark on to find ways of dealing with our very being and existence in the world.

The film is inspired by The Conference of the Birds, a 12th century poem by Sufi poet and mistic Farid Ud-Din Attar. Attar describes this inner spiritual journey through the story of the bird leaders who venture on a quest for meaning. The mysticism, truth and inventiveness perceived as the essence of Sufism, are embodied in Attar's seven valleys, symbolizing quest, love, knowledge, detachment, unity, wonderment, poverty and annihilation.

A Bird Asks About the Journey’s Length

Guardian of the Way, we’re dizzy
under the weight of this journey.
The road ahead looks arduous.
How far is the destination, friend?

The Hoopoe Speaks of the seven Valleys

My impatient bird, no one knows how far
one must travel to the portal to that Great Court.
No one has ever made that journey and returned,
for upon arrival, the Wayfarer becomes
lost and absorbed..

There are seven valleys we must traverse
to reach the Beloved’s door.
First is the Valley of Quest,
followed by the Valley of Love.

Third comes the Valley of Knowledge,
fourth, the Valley of Detachment,
followed by the Valley of Unity.

Sixth is Valley of Wonderment,
When you reach the seventh,
the Valley of Poverty and Annihilation,
you can go no further. You will lose all your volition and succumb to being pulled in.
If you arrive as a drop, you will join and become the Ocean.

Just like the reader of the poem, the spectator of the film traverses seven valleys. Together with the actors, Berlowitz created a subtle game, in which consciousness dictates dramatic processes. Although different from the ones Attar uses in his poem, they establish a full synergy between the ancient texts and the actors' monotonous motions, until the collective "I" is distilled into one enlightened being. The entire journey takes place before our eyes from beginning to end: the worship of nature as nature, the liberation from the chains of ignorance, renouncement, eternal truth (infinity).

Adi Englman